

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

1. Tunc accesserunt ad eum ex Hierosolymis Scribæ & Pharisæi, dicentes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

IN MATTHÆI CAP. XV.

I. Tunc accesserunt ad eum ex Hierosolymis Scribæ
& Pharisei, dicentes.

MVLTVS & copiosus in hoc capite Calvinus est ut iustissimam Phariseorum reprehensionem in eo comprehensam in Ecclesiam Catholicam transferat. Videmus (inquit) quanta in ratione & modo colendi Deum sit homini protervia. Novos enim cultus subinde confingunt; & quo quisque videri vult sapientior, suum acumen in hac parte ostentat. Hæc ille pro suo libito garruens. Mox de quibus loquatur ostendit. Non de extraneis loquor, sed de ipsis Ecclesia domesticis, quos Deus peculiariter hoc honore dignatus est, ut pietatis regulam ore suo dictatam habeant. Catholicos ergo accusat, & ipsos imprimis Ecclesie magistros. Nunc accusationis fundamenta sequuntur. Prescripsit Deus qualiter à nobis coli velit, ac perfectam sanctitatem lege sua complexus est. Hoc Caluino negamus, quod totam rationem cultus diuini in particulari Deus in scriptura Evangelica vel Apostolica nobis præscripsit. Hanc enim Scripturam per legem Dei significare debet, nisi ad legales caeremonias cultum Dei hodie reformandum iudicet. Causas cur hoc merito negari debeat, ex ipsis Scripturis ostendimus in Prompt. Cathol. in Domin. infra Oct. Natiu. Domini. circa ieiunia Annæ prophetissæ, & in festo Simonis & Iudæ. Prosequitur suam accusationem Calvinus. Bona pars, quasi res sit leuis & friuola, obsequi Deo ac seruare quod præcipit, multa ad ditamenta hinc inde sibi accersit. Generalis accusatio, qua facilitate obiicitur, eadem negatur, & dolosus versatur in generalibus. Sequitur. Qui auctoritate pollent, commenta sua in hunc finem obrudunt, quasi aliquid habeant perfectius verbo Domini. Insula calumnia est hominis impotenter maleuoli. Obrepit deinde tyrannis, quia ubi semel iubendi licentiam sibi sumpserunt homines, rigide exigunt suarum legum obseruationem, nec sustinent vel minimum apicem vel contemptu vel etiam negligentia omitti. Alia rursus hæc est & generalis calumnia à terro maleuolentia pectore profecta, ut facile ostendat Calvinus, in felle amaritudinis & obligatione iniquitatis se fuisse, quum hæc euomeret. Videamus tamen sequentia, an aliquid sobrie dicturus sit. Porro mundus quum legitimi Imperij sit impatiens, maximeq; ad iugum Domini fo-

A8. 8.

ren

rendum contumax, laqueos tamen vanarum traditionum facile ac libenter induit: imò talem seruitutem videntur multi appetere. Scilicet non contentus Ecclesie Catholice magistros tyrannidis accusasse, nunc totum populum Christianum affectatæ superstitionis accusat. Bene habet, Hominis insani malevolentia & facundia canina nemini vult parcere. Sed nunc quam laruam obrendat, sequentia demonstrant. *Interca vitiatum cultus Dei, cuius principium ac caput est obedientia. Eius Imperio præfertur hominum autoritas, morosè adeoque tyrannicè cogitur vulgus totum suum studium ad nugas applicare.* Laruam obtendit de vitiatu cultu Dei, sed totum desinit in accusatione Præpositorum Ecclesie, quibus obedire & subiacere quum Apostolus iubeat, hoc totum bonus Calvinus morositatem & tyrannidem vocat. Hæc quasi præfatus Calvinus, ut apud suæ farine homines, lectoris benevolentiam captaret, ad doctrinam huius loci descendit.

Hebr. 13.

1. *Docet (inquit) hic locus primum omnes fictitios cultus minime Deo placere.* Verum hoc est de omni cultu priuata autoritate aut superstitione inuecto, idque contra Dei legem, qui propriè fictitius cultus est hoc loco damnatus. Talis enim Phariseorum hæc traditio erat, quòd filij offerentes dona in templo, & parentum necessitati non subuenientes, mædaturum Dei de honorandis parentibus satisfacerent. Sed an tales fictitios cultus Calvinus intelligat, sequentia docebunt. *Quis*

Cultus fictitium quis censendum.

(inquit) *se unum audiri Deus vult, ut nos ad veram pietatem suo arbitrio formet ac instituat.* Cultum ergo fictitium Calvinus definit, qui ab vno Deo non instituitur. Cui respondeo. Aut vnus Dei nomine eos quoque complectitur quos Deus mittit, ut eius nomine ad pietatem homines instituant,

Ephes. 4.

& sic Ecclesie magistros, Pastores ac doctores agnoscit, qui *dati sunt ad consummationem sanctorum, & ad edificationem corporis Christi,* quæ duo cultus quoque diuini rationem continent, & contra præcepta atque autoritatem Ecclesie nihil dicit; aut vnus Dei nomine alios omnes præter Deum excludit, & sic egregiè & impiè mentitur, quum ait: *Se unum audiri Deus vult.* Christus enim Deus ipse aliter dixit, Apo-

Luc. 10.

stolos suos alloquens, *Qui vos audit, me audit.* Pergit Calvinus. *Deinde docet hic locus operam ludere qui vnica Dei lege non contenti, in seruandis hominum traditionibus se fatigant.* Pertinet hoc ad alia illa verba, *Frustra me colunt docentes mandata hominum, &c.* quæ postea tractabimus. Tertio (ait

3. Calvinus) *docet hic locus iniuriã Deo fieri quum ita in sublimi efferunt*

efferuntur hominum commenta, ut legis eius maiestas ferè concidat, vel saltem frigeat eius reuerentia. De hominum commentis verissimum hoc est, quæ nullo planè in precio quo ad Dei cultum habenda sunt. Sed traditiones Apostolicæ & constitutiones Ecclesiasticæ hominum commenta non sunt, sed Dei instituta, ut locis citatis ostendimus. Sed neque illa sic in sublime ferri volumus, ut legis diuinæ maiestas propter earum obseruationem vel minimum violetur. Sed nunc ad hæc tria seorsim loca ex hoc capite deducta quid disputer Caluinus, seorsim examinabimus.

2. *Quare discipuli tui transgrediuntur traditionem Seniorum?*

CAuillationem hanc & superstitionem Phariseorum in eo consistere vult Caluinus, quod ceremoniam lauandi manus non per se liberam & indifferentem, sic urgebant contra discipulos Christi qui eam prætermiserunt, quasi rem necessariam & ad Dei cultum pertinentem, quum in lege Dei præscripta non esset, sed ab illis verbo Dei assuta. Idem affirmat de aqua benedicta ceremonia Ecclesiastica, quia ad exorcismos illam applicamus, & ut rem necessariam urgemus, & unicum baptismum toties iterando, quantum in se est, obliteramus. Quod postremum ab eo ineptissime oblici, vel quælibet ancilla Christiana aduertit, quæ aquæ benedictæ usum à baptismo longissimè distingui statim responderet. Nec secundum quod ponit, vel vllus idiota Catholicus ignorat mendacium esse, quum omnes videant in eius vsu nullam necessitatem poni, sed liberè vel assumi vel non assumi; modò absit contemptus qui non in ceremoniam, sed in Ecclesiæ præpositos qui eam instituerunt, imò in Christum cadit, dicente ad illos Christo, *Qui vos spernit, me spernit.* Luc. 10. Primum quod obiecit, apertam Caluini insaniam demonstrat, iuxta illud August. *Quod tota per orbem frequentat Ecclesia, quin ita faciendum sit disputare insolentissima insania est.* Epist. 118. cap. 3. Ad cauillationem Phariseorum quod attinet, si rectè expendatur textus, de discipulorum facto, nihil in alteram partem respondit Christus, sed in ipsos Phariseos grauiora crimina retorquet, videlicet transgressionem mandati Dei in decalogo propter quandam eorum traditionem in auaritia fundatam, item hypocrisim eorum de qua postea dicitur. Sed factum discipulorum qui non seruabant traditionem illam Seniorum de Traditio Seniorum à discipulo neglecta hereticos non iuuat.

G